

Kovács András Ferenc – Tompa Gábor

Kétbalkezes szonettek

Free Jazz

*Ötven fölött már oly zavart a dátum –
nem kápráztat se dics, se fény, se fátum.
Már nem leszek sosem profét, stafét,
de édesebben iszom a cafét –*

*oly rezervoáltan, mint egy rezervoátum,
amelyben mélán szólózik Art Tatum,
s konkordátumra nőnek agavék,
bár szívemben a láng is takaréék...*

*Tüzel a balsors, mint hevült szukácskák,
kik percnyi Párizsért eladnák Bácskát,
Szabadkát – és Fabatkát is talán...*

*De felkötetik egyszer még a bőszíj!
Mondom: nem köll, hogy szalmaszálon sört szíjj,
mert elsüllyedsz, mint büszke katalán.*

Casino Mundi

*Zsetonhalom dől minden fetvozsókor,
s a krupiéról mállik már a máz –
kúl maszkja pattog, mint passzent, pozőr kor,
mit számok rendje semmivé aláz.*

*Sok porhüvelyben hűl, feszeng a lópor,
„l'amour nous trouble tous, jusqu'à la base” –
s oly posztmodernül franciáz az őskor,
hogy nyelvápolni futna birka, száz...*

*Béget Las Vegas, lebóg Monte Carlo,
török házasság, csalatik adó,
s a hűség szomjan hal, ha tikkadó...*

*Végezz velünk, oroszrulett, te gyarló!
Ó, kész öröm, ha két golyó pörög,
s egymás zsebébe nyúl a sok görög!*

Oidipusz a kolonoszkópián

*A sötétség már elviselhetetlen,
lassan begyógyul tőle két szemem –
az ördög átka s játékszere lettem,
a sátán perzsel ős, setét szenen.*

*Már nem taszít, s nem vonz a lehetetlen,
de még percenként játszom, vétkezem –
Damoklész kardja csorbán lóg felettem,
s nem laktat jól a lányok étke sem.*

*Poklom tüzét fád asszisztensek őrzik,
üstöm kavarják, ízlelik levem –
fajtalan járják táncuk, azt a törzsit,*

*míg szenttelen kavarnak, s nem velem...
De vajúdásnál benyújtják a számlát,
mit Oidipusz csak Thébában, ha tán lát.*

Túlhan Medárdus innepén...

*Medárd után suhognak már a felhők –
zápor tanít ma rendre sok tekergőt,
kik számigálnak sűrű cseppeket,
míg bordájuk közt nő a rettenet,*

*s szívük hideg, csak vérük hord betelt hőt.
Fagyos kis szentek ők, Szervác-merengők,
pongrául dörgők, mint a repperek,
kiket egy méla rendőr megveret...*

*Elázik mind, de mintha ótvar ázna,
hisz gondolatban egyformán parázna –
mindegy, Boccacciót búj vagy Bibliát,*

*mind latrot áld, szűzre kurvát kiált,
s pokol torán üdvösségért borozna,
szájából vér serken ki: híg zsolozsma.*

Toldik éjszakája

„Nem mind Arany, ami János.”
(Székelytompai közmondás)

*Talentumoknál itt nagyobb a fáma,
s a dicsőségnek bora is dohos –
cseléd olyat sosem nyalint, se dáma,
bár csontja sűrű, ősi, foszforos.*

*Nincs honni tréfa, mit tán eltrafálna
dombháti vándor, kezében fokos –
a vérmedvéken rég betelt a málna,
mert patakukban Ágnes egyre mos.*

*A többit már elkölté Arany János,
magyar pusztán magányos walesi bárd –
nem bárdolatlan, rossz rímfaragványos,*

*kinek kezében minden toll hazard,
s ha verset ír – elég a söralátét,
míg szörnyű gépet püföl: a halálét.*

Leszálló ág

*Elég a nyár, ha ősziég diderget,
elég az ősz, ha lucskos télbe lép,
s a hó ízét sem őrzi régi gyermek –
a hűsvétnak a tavasz is elég...*

*De majd a szél a fényre még kiperget,
szétfoszlik minden álom, mint a pép,
s egy láthatatlan ágon én csicsergek –
borsószik fent a madárlátta szép...*

*Világa pintynek, ősi kondoroknak,
egek pusztáján finom erezet,
hol véghetetlen lángot ont, forog Nap,*

*s a nincsnek Isten békén nyújt kezét –
csak én csicsergek nyughatatlanabban,
amíg tüzem kihuny az alkonyatban...*